

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas II. Idem est caput quoque, cuiusuis fidelis, etiam immediatè & per seipsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

bus capitibus ex æquo, sed vnum eorum est principale, alterum verò est duntaxat caput Vicarium, atque subordinatum, & ministeriale per comparationem ad Christum; atque ita non sunt propriè duo capita. Cur autem Christus dicatur caput principale Ecclesiæ, fusè versat idem Thomas Illyricus, dicens rationem esse, quia Christus est caput Ecclesiæ secundum omne tempus, etiam præteritum; nam influxit gratiam in antiquos. Est item caput secundum omnem statum, hoc est tam in via, quam in patria. Et denique est caput secundum omne genus gratiæ distributum hominibus. Ijs quippè, & vitam, & motum, & sensum spiritualem impertit, quod est munus capitis maxime proprium. Horum autem nullum quadrat Pontifici, sed Christo tantum; ac proinde absque Ecclesiæ monstruositate, Pontifex statuitur visibile eius caput vniuersale; utique, non nisi secundarium, & Vicarium præ Christo. Ita porrò accipiendum est, quod S. Petri Successor, dicitur *Refector & caput vniuersalis Ecclesiæ*, ut sensus sit, eum esse caput omnium collectiuè Ecclesiarum; ita ut quidquid Christi membris annumeratur, subsit Romano Pontifici ut capiti, de quo plenè Isidorus de Isolani lib. 2. de Imperio milit. Eccles. tit. 2. q. 1. Præses antiquas quibus Romani Pontifices omnium totius orbis Ecclesiarum capita se prodiderunt, exhibet pereruditè & latè Sanderus l. 4. de clæue David cap. 2.

VERITAS II.

Romanus Pontifex non modo est caput totius Ecclesiæ, sed etiam cuiusvis intra eam fidelis. idque non mediatè tantum, nempe per particulares Antistites sibi immediatè substantes, sed etiam immediatè ac per seipsum.

ITA habetur ex titulo *Capitis*, & ex eo quod fideles designantur membra corporis cuius caput est Romanus

nus Pontifex. Videturque id pulchrè expressum à S. Leone ferm. 3. de sua assumpt. Verbis illis. [De toto mundo vnus Petrus eligitur, qui & vniuersarum gentium vocatio- ni, & omnibus Apostolis cunctisque Ecclesiæ Patribus præponatur: vt quamuis in populo Dei, multi Sacerdotes sint, multique Pastores; omnes tamen propriè regat Petrus, quos principaliter regit & Christus.] Habet ergo fideles omnes, vt proprias oues, Romanus Pontifex, non quod excludantur Pastores particulares, assumpti in partem & consortium sollicitudinis ex Christi mandato: sed quod præter particulares, & eatenus immediatos Præfectos, quorum cura aliò non porrigitur, detur Præfectus Generalis, cuius est & omnibus vniuersè, & vnicuique sigillatim, vna cum peculiari Præfecto prospicere. Qua ratione Pontifex est caput cuiusuis Ecclesiæ in singulari, non tantùm mediatè. vt est Archiepiscopus respectu Ecclesiarum suis suffraganeis immediatè substantium; sed etiam immediatè, ea ratione qua Episcopus est caput & superior immediatus fidelium in quibus Parochus Episcopo subalternus præest. Nam etiam si potestas & iurisdictio Episcopi in Paroecianos, non excludit potestatem & iurisditionem Parochi in eosdem, diciturque Parochum immediatè illos regere, quatenus sub Episcopo illis præest, nec potitur vlla iurisditione generali ad plures sua paroecias, sicut Episcopus: Tamen iidem Paroeciani subsunt quoque Episcopo immediate, ita vt fas sit Episcopo, etiam inuito Parocho, dare operam excipiendis per seipsum eorum confessionibus, aut porrigendæ iisdem Eucharistiæ; possitque etiam dare alijs facultatem eadem ac similia præstandi, reclamante licet Parocho; quæ non posset facere Archiepiscopus, respectu subditorum Episcopi suffraganei, quia non est immediatus eorum superior, sicut est Episcopus; quamuis in euentibus iure expressis, aliquid in eos possit Archiepiscopus, ob subordinationem qua subiunctum sibi habet proprium eorum Episcopum. Quod autem habet

Episco-

Episcopus erga suas oues quarum est immediatus Pastor non excluso iure Parochi; habet quoque generalis Pastor, & generale caput Ecclesiæ, quo ad omnes fideles. Est enim immediatum ac proprium caput, & Pastor non Episcoporum tantum siue ouium, sed etiam Agnorum. Sicut Episcopus non est tantum immediatus Pastor Parochorum, sed etiam Paroecianorum.

Id quod optimè asserit Bernaldus in Apologet. pro decretis Synodi Romanæ sub Gregorio VII. c. 23. & 24. Idem haberi videtur ex eo quod in libello cui titulus est *Exilium S. Martini*, Romanus Pontifex vocatur *Summus & Apostolicus, atque præcipuus Pastor omnium Christianorum*. Sed disertè tradere hanc doctrinam videtur Nicol. I. Epist. 42. vbi probans ad se pertinere iudicia non modò Metropolitanorum qui sunt supra ceteros Episcopos, sed etiam aliorum Episcoporum immediatè subiacentium Metropolitanis, quod Gallicani Episcopi videbantur minùs perspectum habere, subdit; [Totius enim Ecclesiæ, Deo auctore, sollicitudinem gerimus, & omnium vtique qui Ecclesiam faciunt, cura constringimur; atque omnium quorum nos maxima cura expectat, nostrum præcipue debent promereri iudicium, sicut Innocentius ad Alexandrum scribens Antiochenum, testatur. Non scilicet solùm Metropolitanorum, sed & omnium omnino Sacerdotum, quinimo vniuersorum, qui se de ouibus principaliter diuinitus Petro commendatis esse non nesciunt; id est non solùm cunctorum qui de illorum numero sunt de quibus Dominus Principi Apostolorum dixit, *Tu aliquando conuersus, confirma fratres tuos*; sed etiam qui de his piscibus sunt, qui intra rete quod ab ipso ad littus trahi specialiter iussum esse se recognoscunt.] Vide etiam an non huc spectet illud ex sermone ad Concilium Remense coram Eugenio Papa apud S. Bernardum, postquam Pontifex Romanus Moyss prælatus est ad Hebræos regendos restricto, cum Pontifex vniuersæ præsit Ecclesiæ. [Præter Deum, non est similis ei; nec

nec in Coelo, nec in terra. Hic est Petrus qui misit se in mare, cum alij discipuli nauigarent ad I E S V M. Vnusquisque nostrum contentus est nauicula sua, hoc est Archiepiscopatu suo, Abbatia sua, præpositura sua: Iste autem misit se in omnes Archiepiscopatus, Abbantias, præposituras; Hoc mare magnum & spatiosum manibus, illhic reptilia quorum non est numerus.] Est ergo Petri Successor etiam Agnorum Pastor. Quod esse planè certum, rectè statuunt Isidorus de Isolanis l. 2. de Imp. Milit. Eccles. tit. 6. q. 1. & Augustinus Anconitanus de potestate Ecclesiæ à quæstione 24. ad 28. nec non Malderus 2. 2. q. 1. art. 10. disp. 4. dub. 2. & cõtrarium erroris in inde damnant Vasques 3. p. q. 93. artic. 2. dub. 1. & 4. Ioan. Medina Cod. de Confessione facta fratribus, & Daniel à I E S V cap. 1. Apolog. Assert. 2.

Et hinc habetur, Pontificem si congruum ei videatur posse oues aliquas vni particulari Pastori subducere, & ab eius cura eximere; sicut Episcopus, (vt declaratum est à Galtero Episcopo in Synodo Pictauiensi anno 1284.) potest vnum aliquem Paroecianum eximere à cura proprii Parochi, & eum subijcere alteri Sacerdoti, vt particulari Pastori. Vnde qui murmurant aduersus Pontificem, eo quod exemerit Regulares à iure Episcoporum; vel eo quod concesserit eis facultatem excipiendi Confessiones fideiũ Parochis substantium; idem debent affirmare de Episcopo. Debent inquam negare, Episcopum posse eximere aliquem à iurisdictione Parochi; vel posse Episcopum dare facultatem, vt Paroecianus alteri confiteatur, reuente Parocho; quod dicere non audent de Episcopo, qui ita blaterant de Pontifice; pro cuius iure in hac parte, videntur Henriques l. 7. Summæ cap. 24. post Valdensem l. 2. Doctrin. c. 42. & 43. Addo argumentum ex actis S. Theodori Siceoræ, cuius monasteria per Cyriacum Patriarcham Constantinopolitanum suffragante Mauritio Augusto, exempta sunt à iurisdictione omnium aliorum Episcoporum

rum

rum & Metropolitanorum . Hoc si potuit concedere Cyriacus, quanto magis Romanus Pontifex ?

Neque verò probati quidam Doctores quibus Pontificiæ exemptiones minùs probatæ sunt, negare voluerunt Pontifici hanc eximendi potestatem, in capitis immediati dignitate fundatam; vt S. Bernardus aduersùs exemptiones non semel conclamans, ac nominatim l. 3. de Confid. c. 4. 8. 9. 10. & Epist. 42. *sub finem*, ac Epist. 179. & 180. Itemque Pet. Bles. Epist. 68. & 90. Iuo Epist. 65. & Ioan. Sarisber. l. 7. polycrat. c. 19. & 21. Non inquam hi Doctores cum visi sunt obstrepere Pontificibus eximentibus, negarunt Pontificem habere eximendi potestatem: sed tantùm asserere voluerunt, exemptiones plerumque sordere; siue penes ambitionem ac superbiam illorum qui eas captant, siue penes facilitatem nimiam, vtrò eas concedentium absque causa. Audi Sarisberiensem. [Qui regivellint, perpauci sunt, cum quisque vt emancipetur à iugo rectoris proprii, totis viribus quærat. Priuilegio si quidem Apostolico, aut Regio præcepto, plurimi tuti sunt, ne iudicibus suis obtemperent, ne iustitiam faciant, ne legi Dei subiecti sint. Non reprehendo clementiam Apostolicæ sedis, sed hanc indulgentiam eius, Ecclesiæ Dei non arbitror expedire. Nihil tale in illa gloriosa familia Christi legimus, licet & in illis contentio facta sit, quis eorum videretur esse maior. Nullam emancipationem huiusmodi ab Apostolis factam meminimus, licet Paulum & Barnabam audierimus ab inuicem discessisse. Nullam in illa superna ciuitate, quæ sursum est mater nostra, contradictionis materiam credimus, sed nec hinc esse debere, nisi vrgentissima ratio flagitet. De his enim (vt pace multitudinis & eorum qui illius fouent iniquitatem, loquar) dicam quid sentio, ne quid subtraham veritati, aut probabilitati. Dico ergo, quod in dubitanter credo, quod hi, qui efferente superbia, huiusmodi emancipationes quærunt, à ceruice sua iugum Christi, & Patris eius, si fieri posset, exuterent. Plus dico, imo

imo & quantum est in ipsis, excutiunt, & diuinæ ordinationi fallaciter contradicunt.] Sic Ioannes Sarisberienfis. At hoc non est diffiteri validitatem & honestatem exemptionum ex idonea causa factarum; sed contundere superbiam iugi nesciam. Et quamuis qui eximit, si absque causa idonea eximat, peccare possit, tamen quamdiu non liquet de defectu aut inidoneitate causæ, præsumendum est pro eximentis prudentia simul atque iustitia; censendumque causam esse idoneam.

Quandoquidem verò seminiuerbij quidam, imo litium ac diuisionum satores, munientes Sathanæ viam ad scilicet Ecclesiæ, ista subinde refricant, & seruis Dei ante multa sæcula, rectioni Ordinariorum iustè subductis, nulla noua ex causa, sed ex mera trahendi libidine molestiam facessunt, dignum est eis reponere, quod Petrus Cluniac. l. 2. Epist. 31. Arausicensi Episcopo. [Cum scriptura dicat. *Dominus iustus concidet ceruices peccatorum*, decuisset (vt mihi videtur,) gladium examinis vestri priùs splendescere in colla resistentium impiorum; quàm limari vel exeri in iugulos obedientium monachorum. Nec deesse potuissent; mactandæ mucroni vestro victimæ, cum tot pepererit infœlix terræ vestræ fertilitas, diuersorum graduū sacrilegos Schismaticos; vt si parcere non decreuisset, ante potuisset hebescere, quàm vniuersos extinguere. Quod si fortè ad illa illæso acumine perdurasset, tunc demum iustum fuerat, conuerti ad leuia monachorum, cum fuissent defecta graua laicorum.]

Idem l. 1. Epist. 28. cum Cluniacenses arguerentur, quod proprium Episcopum refugerent. [Nos verò (inquit,) respondemus, istud veritati contrarium opposita fronte existere, quoniam patet nos proprium Episcopum habere. Quis enim rector, quis verior, quis dignior Romano Episcopo, Episcopus potest inueniri? Nonne ille est, quem cæteris præesse, non humana sed diuina autoritas sanxit? Nonne ille est, cui dictum est, *Tibi dabo clauis Regni Cælo-*

rum; & quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum, & in Cælis; Et quodcumque solueris super terram, erit solutum, & in Cælis. Hunc unum solum & maximum, nos habere Episcopum gloriamur: huic soli specialiter obedimus: ab hoc solo, si causa, (quod absit) exigeret, interdici, suspendi, atque excommunicari possemus. Hoc ipsius sanctæ sedis irrefragibilis sanxit auctoritas.] Et non ita multo post: Si autem adhuc perstatis & nos malè agere iactatis: illum quem obtendimus impetite, & nobis dimissis, de his cum ipso agite. Nos enim quia contraire non debemus, obedire volumus, nec de eius vnquam (quod nulli mortalium licitum est,) iudicio iudicare. Hoc non soli Cluniacenses obtinent, sed & quàm pluribus datum cernimus: & longè ante Cluniacum conditam, multis alijs monasterijs ab eadem Apostolica sede concessum videmus. Cuius sedis Præsules, cum magni sapientia & religione fuerint, & quorundam ex ipsis merita miraculorum quoque fulgore solemniter in mundo claruerint; incredibile est, aut decipi in talibus potuisse, aut contra conscientiam suam talia agere voluisse. Eo namque animo, ac intentione, quæ nostrorum temporum Apostolici, quieti monachorum, prouidentes, ea quæ diximus quamplurimis monasterijs contulerunt; antiquiores quoque Romanæ Ecclesiæ præfules, simili de causa, in multis à iugo Episcoporum libera esse monasteria decreuerunt.]

Confirmat ibidem Petrus, ex S. Gregorio, Monachorum exemptionem ab Episcopis; quam idem S. Pontifex iure factam docet, ob damna ab Episcopis perperam illata Monachis. Æquè S. Gregorius 7. scribens ad Cunibertum Taurinensem malè vexantem Monachos S. Michaelis l. 2. Epist. 69. tradit, originem huiusmodi exemptionum, fuisse impotentem dominatum Episcoporum in monasteria, qualem discimus ex Iuone Epist. 33. in fine, pro Beccensibus agente cum Urbano Papa.

Adeò verò explorata olim fuit hæc Monachorum & regula.

gularium exemptio ab ordinariorum potestate ante multa sæcula, vt Gauffredus Dux Normanniæ & Comes Turonensis, excitata inter ipsum & Turonensem Archiepiscopum controuersia, cum Antistes ob prætenfas quasdam iniurias, inrentaret ei excommunicationem, responsum à Comite accepit, se non timere eius excōmunicationem. [Quo audito, (inquit Ioannes Monachus maioris Monasterij l. i. histor. Gauffredi,) Episcopus grauitè tam de contemptu, quàm de iniurijs dolens, meam (inquit) sententiam nōn timetis, illatas iniurias, augetis insolentia, & in nostro contemptu, Diuinam Maiestatem offenditis? Nunquid noster Parrochianus non estis! Nunquid animæ vestræ curam, vt Pastor vester .habere non debeo! Ad hæc Comes Subridens; Bone Pastor, ait, præsto quibus debes, & de illis habeto curam qui tibi commissi sunt. Canonicis porrò B. Martini, & Monachis maioris Monasterij, nunquid dominaris? Ego autem & Canonicus sum S. Martini, & Monachus maioris Monasterij. Ergo refræna iura, cohibe potestatem, & quam mihi sententiam minabaris, super tuos exerce. Sic vir sapiens iniustam Pontificis euasit sententiam, & quanti haberet Ecclesiarum priuilegia, comprobauit.] Erant illi Canonici, non sæculares, sed regulares, (quamquam ad rem præsentem vtrumque perinde esset;) & inter eos æquè ac inter Monachos, aggregabatur Gauffredus, homo laicus, & coniugatus, vt Canonicus, & Monachus honorarius: quales ab antiquo in plebisque Ecclesijs multi magnates. Sic enim in Metropolitana Lugdunensi, Rex Galliæ & Dux Sabaudia, numerantur inter Canonicos. Adeò igitur explorata tunc, (hoc est anno Christi 1100.) habebatur exemptio Canonicorum Regularium & Monachorum, vt etiam Sæculares ab eis quasi adoptati, & asciti in societatem, eadem à censuris exemptione fruerentur, & per eam tuti essent à censuris.